

Osa 2 Cael ratsasti hiljaa läpi leiriytyvän retkikunnan. Telttoja nousi ympäriinsä sikinsokin ja valtavat nuotiot roihusivat heittäen kipinöitä ilmaan, keräten kylmettyneitä matkaajia lämmittelemään liekkien oranssiin loimuun. Ympäriältä kuului matalaa puheen sorinaa ja välillä iloista naurua, kun ansaittu lepohetki oli koittanut. Joku yritti soittaa luuttuaan kohmettunein sormin, mutta huonolla menestyksellä ja sai aikaan vain valtavan naurun remakan. Mausteisen hehkuviinin ja paistuvan lihan aromit täyttivät kylmän yön ilman ja Cael hymyili ajatellen Olrygin loputonta nälkää. Siitä kuihtuneesta räpäleestä oli kasvanut vahva ja hurja mies. Ei ehkä viisain, mutta hyvä mies. Cael pysähtyi hetkeksi tutkimaan horisonttia. Hänellä oli levoton olo, joka oli vain pahentunut matkan edetessä. Hän herätti kevyesti Auransa ja aisti Virran, taikuuden energioiden painostuksen kehossaan. Se oli täällä hyvin raskas, alkukantainen. Aivan kuin Virta olisi häiriintynyt ja rikkonainen. Hiki kohosi Caelin otsalle ja hän antoi Auransa hiipua, jottei paljastaisi itseään. Cael nykäisi suitsista ja jatkoi matkaansa kohti Al'Zharin leiriä. Komentoteltta oli suuri ja pelkistetty. Edustalla liehui kaksi Leskentekijöiden sotalippua, joihin oli kuvattu lävistetyn miehen ruumis punaisella mustaa vasten. Sisällä loisti himmeä valo, näyttäen siellä olijoiden varjot ja heidän kiivaat elehdintänsä. Teltansuu oli valaistu soihduilla, joiden lempeä hehku lämmitti kahta vartiossa seisovaa Leskentekijää. Molemmat tekivät kunniaa Caelin pysähtyessä teltan eteen. Hän nousi hevosensa selästä ja ojensi ohjakset toiselle vartioista. Samassa teltasta ryntäsi pihalle nainen koristellussa, valkeassa viitassa, mustat hiukset hulmuten tuulessa. Hän mulkaisi Caelia ja vartijoita tuhahtaen, "Barbaarit!", ja jatkoi matkaansa pitkin harppauksin. "Mikähän hänelle tuli?", toinen vartijoista ihmetteli. Cael katsoi naisen perään ja kohautti hartioitaan. "Ehkä hänellä on se aika kuukaudesta?", toinen vartija epäili ja he molemmat nauroivat. Cael astui sisään lämpimään telttaan, haistaen suitsukkeiden myskisen tuoksun ja näki komentaja Al'Zharin ja Cirinin keskustelevan kiivaasti omalla etelän kielellään. Hän ymmärsi osan, mutta he puhuivat liian nopeasti saadakseen kiinni kaikesta sanotusta. Jotenkin se liittyi ruokaan ja tuleen. He huomasivat Caelin sisääntulon ja molemmat hiljenivät. "Ah! Kapteeni!", komentaja sanoi virheettömällä kauppakielellä ja asteli Caelin luokse. He käittelivät ottaen kiinni toistensa ranteista ja komentaja taputti Caelia olkapäälle isälliseen tapaan. Al'Zharin oli järkälemäinen ilmestys. Vaarallinen mies, josta kertoivat lukuisat arvet hänen kasvoissaan. Hän oli kuten Cirin, tumma, kalju ja merkitty. Al'Zharin oli myös entinen orjasotilas, mutta hän oli aikoinaan nostattanut kapinan ja tappanut Sansahirin provinssin legaatin. Legaatin päätä, Al'Zharin oli heiluttanut ilmassa ratsastaessaan ulos kaupungista ja kohti vapauttaan. Hän kerrytti paljon uskollisia seuraajia ja siitä sai alkunsa Leskentekijät. Komentaja osoitti Caelille tuolia teltan keskellä, suuren tulisijan viereltä. "Istukaa kapteeni hyvä." Teltta oli sisältä hyvin koruton. Keskellä olevaa tulisijaa ympäröi muutama tuoli ja teltan perällä oli komentajan pöytä, täynnä sekalaista tavaraa, pikareita ja kartoja. "Ei kiitos.", Cael vastasi hymyillen. "Olen istunut jo tarpeeksi hevosen selässä." "Aivan, aivan! Matka on ollut pitkä ja haastava. Adjutantti, jättäisitkö meidät kahden?", Al'Zharin sanoi ja käveli teltan ovelle, nostaen ovikankaan ylös. Cirin kumarsi ja poistui, vilkaisten Caelia kapea hymy huulillaan. Komentaja palasi pöytänsä ääreen ja kaatoi itselleen höyryävää viiniä. "Lämmikettä?" Cael pudisti päätään. Al'Zharin istuutui, hörppäsi viiniään ja kaivoi taskustaan piipun. Hän alkoi täyttää sitä, miettellessä ilme kasvoillaan. Cael odotti hiljaa kädet selkäänsä takana, tutkien jyrkän miehen herkältä näyttävää piipun valmistelua. "Työnantajamme eivät ole tyytyväisiä.", komentaja aloitti. "Heidän mielestään matkalla sattuneet menetykset olivat meidän vikamme. Huonoa tiedustelua! Ja heidän johtajansa istuu vain vankkureissaan, lähettäen lakeijansa sättimään meitä!" Al'Zharin pudisteli päätään ja laittoi piipun suuhunsa. Se sai miehen näyttämään vanhalta valkoisen parransäнкensä kanssa. Hän sytytti piipun ja otti pitkän imaisun, nauttien joka hetkestä.

Sieraimista valui ulos paksua savua, kuin muinaisen lohikäärmeen suusta, valmistautuessaan syöksemään tulta. "Myös minun käskyni säännöstellä ruokaa, juomaa ja polttopuita sai meidät vaikuttamaan barbaareilta!" Al'Zharin imi uudelleen piippuansa ja huokaisi. "Tämä ei ole paikka kaupunkilaisille. Ei kenellekään. Eikä tämä ole heidän ensimmäinen retkikuntansa tänne." Komentaja katsoi Caelia, silmissään tulipesän liekkien tanssi. Hän odotti Caelin yllättynyttä reaktiota, mutta tieto ei näyttänyt vaikuttavan mieheen millään tavalla. "Minä olisin varuillani heidän suhteensa.", Cael sanoi äkkiä. "Kauppakilta ei ole ikinä ollut mikään rehellisyyden perikuva, enkä luottaisi aivan kaikkeen mitä he sanovat." Al'Zharin nyökkäsi. "Tämä on heidän kolmas retkensä tänne. Kahdesta aiemmasta ei ole mitään tietoa. Ehkä he ovat rantautuneet eripuolelle mannerta, mutta eivät ole ikinä päässeet tänne asti. Piruparat. Rauha heidän sielulleen. Ja ketään ei edes kiinnosta heidän kohtalonsa!" Al'Zharin siemaisi uudelleen viiniä ja jatkoi, "He aikovat mennä tästä jäätikön alle. Heidän mukaansa, meidän alapuolellamme pitäisi olla jokin vanha kaupunki, jota he haluavat tutkia. Mitä he sieltä etsivät, sitä en tiedä." Komentaja oli hetken hiljaa ja naulasi sitten katseensa Caeliin, "Oletko aistinut mitään? Mitään mikä voisi olla uhka?" Cael seiso hiljaa ja kohautti hartioitaan. "Ceranoan perse! Vastaa minulle kapteeni!" Cael rykäisi ja aloitti miettien sanansa tarkkaan, "Täällä on ymmärtääkseni ollut joskus asutusta. Jopa kaupunkeja, mutta toisen Murtumisen myötä paljon on muuttunut. Kaikki ei ole täällä sitä miltä näyttää." Cael mietti hetken ennen jatkamistaan, "Virta on täällä rikkonainen, hyvin levoton ja alkukantainen. Aivan kuin se olisi vastasyntynyt ja eksyksissä. En saa siihen selvää yhteyttä ilman Aurani kunnollista herättämistä, enkä sitä aiokkaan tehdä." "Miksi et?", Al'Zharin kysyi hieman ärtyneenä ja iski nyrkkinsä pöytään saaden osan tyhjiä pikareista kaatumaan. "Tarvitsen kaiken mahdollisen tiedon!" "Nainen, joka lähti täältä ennen minun tuloani, on loitsija. Hän piilottaa Auransa hyvin, mutta herättää liikaa huomiota yrittäessään aistia Virtaa. En halua paljastaa itseäni." Komentaja imi piippuaan raskaasti ja nyökkäsi hyväksyvästi sanoen, "Olisi melkein pitänyt arvata siitä ylimielisestä lehmästä! Onko muita?" "Jos on, he piilottavat itsensä paremmin.", Cael vastasi ja jatkoi, "Aemaarissa on paljon vapaita velhoja, koska siellä ei välitetä Killan säännöksistä ja kielloista. He tekevät mitä he haluavat." Talvisydämen Kilta oli valtakuntien yhteinen neuvosto, joka valvoi rauhaa ja turvallisuutta ympäri maailman. Toisen Murtumisen jälkeen Kilta kielsi taikuuden käytön kuoleman uhalla, joka johti vapaana olevien maagien systemaattiseen puhdistamiseen. Valtakunnat saivat pitää velhoja armeijoissaan, mutta he olivat tarkoin valvottuja ja säännöt loitsimisesta tiukkoja. Ajan myötä Kilta kuitenkin taantui korruption kouriin ja yhteisen rauhan tavoittelu muuttui omien etujen ajamiseen. Heidän Kilpikaartinsa toimi pelotteena, jos heidän tahtoonsa ei taivuttu ja Kilta nautti saamastaan vallasta. Al'Zharin laski piippunsa pöydälle ja hieroi väsyneitä silmiään. "Tämä riittää tältä iltaa.", komentaja sanoi nousten. "Kerro viesti miehille, että pidetään tulet pienenä ja viini vähäisenä. Jos jotakin tapahtuu, haluan miesten olevan taistelukunnossa. Normaalit vartiot. Ainakin näin aluksi. Ja sinä kapteeni menet nukkumaan. Näytät aivan haudasta nousseelle." Cael hymyily ja kumarsi. Hän kääntyi poistuakseen, mutta komentaja pysäytti hänet. "Kapteeni... Voinko minä luottaa sinuun?" Komentajan vakavilta kasvoilta paistoi epäily. Luottamusta ei ollut helppo ansaita nykyään.. "Näinä aikoina, en luottaisi edes omaan peilikuvaani.", Cael vastasi ja astui ulos teltasta. Vartijat olivat hävinneet teltan edestä. Luultavasti juomaan jonnekin lämpimään. Hän imi keuhkoihinsa kylmää ilmaa ja sai pahan yskänpuuskan. Veri nousi hänen suuhunsa ja Cael sylkäisi sen hangelle. Hän tunsu itsensä väsyneeksi. Hänen täytyisi etsiä Olryg, kertoa komentajan käskyt ja pyytää häneltä ruskolehteä. Edes vähän, pitääkseen painajaiset pois.